

20051201

Directiva 2005/85/CE a Consiliului

din 1 decembrie 2005

privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 63 primul paragraf punctul 1 litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei [1],

având în vedere avizul Parlamentului European [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European [3],

întrucât:

(1) O politică comună în domeniul azilului, inclusiv un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a institui în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Comunitate.

(2) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15- 16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 (Convenția de la Geneva), afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nici o persoană nu este trimisă acolo unde există riscul de a fi persecutată din nou.

(3) Concluziile de la Tampere prevăd că sistemul european comun de azil ar trebui să includă, pe termen scurt, standarde comune pentru o procedură de azil echitabilă și eficace și, pe termen lung, norme comunitare care să conducă la o procedură de azil comună în Comunitatea Europeană.

(4) Standardele minime stabilite de prezenta directivă cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat reprezintă, prin urmare, o primă măsură referitoare la procedurile de azil.

(5) Obiectivul principal al prezentei directive este de a introduce un cadru minim în Comunitate cu privire la procedurile de acordare și retragere a statutului de refugiat.

(6) Apropierea normelor privind procedurile de acordare și retragere a statutului de refugiat ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de azil între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează diferențelor de cadru juridic.

(7) Prin însăși natura standardelor minime, statele membre ar trebui să aibă competența de a prevedea sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe sau pentru apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională, atunci când se consideră că o astfel de cerere se bazează pe faptul că respectiva persoană este un refugiat în sensul articolului 1 punctul A din Convenția de la Geneva.

(8) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(9) Cu privire la tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive, statele membre sunt ținute de obligațiile care decurg din instrumentele de drept internațional la care sunt parte și care interzic discriminarea.

(10) Este esențial ca hotărârile privind toate cererile de azil să fie luate pe baza faptelor și, în primul rând, de autorități al căror personal are cunoștințe corespunzătoare sau beneficiază de formarea necesară în materie de azil și refugiați.

(11) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de azil să se ia o hotărâre cât de repede posibil cu privire la cererile de azil. Organizarea prelucrării cererilor de azil ar trebui să fie lăsată la discreția statelor membre, astfel încât acestea, în conformitate cu necesitățile naționale, să poată acorda prioritate ori să accelereze soluționarea unei cereri, ținând seama de standardele prevăzute de prezenta directivă.

(12) Noțiunea de ordine publică poate acoperi o condamnare pentru comiterea unei infracțiuni grave.

(13) În interesul unei corecte recunoașteri a acelor persoane care au nevoie de protecție ca refugiați în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva, fiecare solicitant ar trebui, sub rezerva anumitor excepții, să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii. În plus, pe parcursul procedurii în cadrul căreia este examinată o cerere de azil, în mod normal, solicitantul ar trebui să aibă cel puțin dreptul de a rămâne pe

teritoriu până când autoritatea decizională adoptă o hotărâre, accesul la serviciile unui interpret pentru a-și prezenta argumentele în cazul în care este intervievat de autorități, posibilitatea de a comunica cu un reprezentant al Înaltului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICONUR) sau cu orice altă organizație care acționează în numele acestuia, dreptul la notificarea corectă a unei hotărâri, o motivare a hotărârii respective în drept și în fapt, posibilitatea de a consulta un consilier juridic sau un alt consilier, precum și dreptul de a fi informat despre situația sa juridică în momente decisive din cursul procedurii, într-o limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege.

(14) Pe de altă parte, ar trebui stabilite garanții procedurale specifice pentru minorii neînsoțiți, având în vedere vulnerabilitatea acestora. În acest sens, statele membre ar trebui să țină seama în primul rând de interesul superior al copilului.

(15) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată alege o procedură care prevede excepții de la garanțiile de care solicitantul beneficiază în mod normal.

(16) Multe cereri de azil se fac la frontieră sau într-o zonă de tranzit a unui stat membru înainte de adoptarea unei hotărâri cu privire la intrarea solicitantului. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a menține procedurile existente adaptate la situația specifică a acestor solicitanți la frontieră. Ar trebui definite norme comune cu privire la posibilele excepții care pot fi făcute în aceste situații în raport cu garanțiile de care solicitanții beneficiază în mod normal. Procedurile la frontieră ar trebui să se aplice în special solicitanților care nu îndeplinesc condițiile de intrare pe teritoriul statelor membre.

(17) Un element esențial pentru aprecierea temeiniciei cererii de azil este siguranța solicitantului în țara sa de origine. În cazul în care o țară terță poate fi considerată drept o țară de origine sigură, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a o desemna ca atare și de a presupune că aceasta este sigură pentru un anumit solicitant, cu excepția cazului în care solicitantul prezintă elemente serioase în sens contrar.

(18) Dat fiind nivelul de armonizare atins privind obținerea statutului de refugiat de către resortisanții țărilor terțe sau de apatrizi, ar trebui stabilite criterii comune pentru desemnarea țărilor terțe ca țări de origine sigure.

(19) Atunci când Consiliul se asigură că o anumită țară de origine îndeplinește criteriile respective și, în consecință, o include pe lista comună minimală a țărilor de origine sigure care se va adopta în temeiul prezentei directive, statele membre ar trebui aibă obligația de a examina cererile resortisanților respectivei țări sau ale apatrizilor care înainte își aveau reședința obișnuită în țara respectivă, pe baza prezumției juris tantum cu privire la siguranța țării respective. Având în vedere

importanța politică a desemnării țărilor de origine sigure, în special implicațiile unei evaluări a situației drepturilor omului într-o țară de origine și implicațiile acestora pentru politicile Uniunii Europene în domeniul relațiilor externe, Consiliul ar trebui să adopte deciziile cu privire la întocmirea sau modificarea listei, după consultarea Parlamentului European.

(20) Luând în considerare statutul Bulgariei și al României de țări candidate la aderarea la Uniunea Europeană, precum și progresul realizat de aceste țări în direcția aderării rezultă că aceste țări ar trebui considerate țări de origine sigure în sensul prezentei directive până la data aderării lor la Uniunea Europeană.

(21) Desemnarea unei țări terțe ca țară de origine sigură în sensul prezentei directive nu poate constitui o garanție absolută de siguranță pentru resortisanții țării respective. Prin natura sa, evaluarea pe care se bazează desemnarea poate lua în considerare numai situația civilă, juridică și politică generală din țara respectivă, precum și dacă cei care comit acte de persecuție, de tortură sau aplică tratamente ori pedepse inumane sau degradante fac efectiv obiectul sancțiunilor atunci când se stabilește că sunt responsabili de aceste fapte în țara respectivă. Din acest motiv, este important ca, atunci când un solicitant arată că există motive serioase pentru ca țara să nu fie sigură în cazul său particular, desemnarea respectivei țări ca țară sigură să nu mai poată fi considerată pertinentă în ceea ce îl privește.

(22) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și privind conținutul protecției acordate [4], cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. Statele membre ar trebui, în special, să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de azil atunci când o primă țară de azil a acordat solicitantului statutul de refugiat sau o protecție suficientă în alt mod și solicitantul va fi readmis în acea țară.

(23) De asemenea, statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de azil în cazul în care se poate presupune în mod rezonabil că solicitantul, datorită unei legături cu o țară terță astfel cum este definită de legislația internă, va cere protecție în respectiva țară terță. Statele membre ar trebui să acționeze în acest mod numai atunci când solicitantul în cauză ar fi în siguranță în respectiva țară terță. Pentru a se evita circulația secundară a solicitanților, ar trebui stabilite principii comune pentru luarea în considerare sau desemnarea de către statele membre a țărilor terțe ca sigure.

(24) Pe de altă parte, cu privire la anumite țări terțe europene, care respectă standarde foarte înalte în ceea ce privește drepturile omului și protecția refugiaților, statelor membre ar trebui să li se permită să nu examineze sau să nu examineze în totalitate cererile de azil ale solicitanților care intră pe teritoriul lor din respectivele țări terțe europene. Date fiind potențialele consecințe pentru solicitant ale unei examinări restrânse sau omise, aplicarea conceptului de țară terță sigură ar trebui limitată la cazurile referitoare la țări terțe cu privire la care Consiliul a constatat îndeplinirea standardelor înalte de siguranță prevăzute de prezenta directivă. Consiliul ar trebui să adopte deciziile în această privință, după consultarea Parlamentului European.

(25) Din natura standardelor comune privind ambele concepte de țară terță sigură, astfel cum sunt definite de prezenta directivă, rezultă că efectul practic al conceptelor depinde de existența sau nu a permisiunii, acordate solicitantului în cauză din partea țării terțe respective, de a intra pe teritoriul acesteia.

(26) În ceea ce privește retragerea statutului de refugiat, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele care beneficiază de statutul de refugiat sunt informate în mod corespunzător despre o posibilă reexaminare a statutului lor și au posibilitatea să își prezinte punctul de vedere înainte ca autoritățile să adopte o hotărâre motivată de a le retrage statutul de refugiat. Cu toate acestea, renunțarea la aceste garanții ar trebui să fie permisă în cazul în care motivele încetării statutului de refugiat nu sunt legate de o modificare a condițiilor pe care s-a întemeiat recunoașterea.

(27) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului comunitar, hotărârile adoptate cu privire la o cerere de azil și la retragerea statutului de refugiat sunt supuse unei căi de atac efective în fața unei instanțe judecătorești în sensul articolului 234 din tratat. Efectivitatea căii de atac, inclusiv în ceea ce privește examinarea faptelor relevante, depinde de sistemul administrativ și judiciar al fiecărui stat membru considerat în ansamblul său.

(28) În conformitate cu articolul 64 din tratat, prezenta directivă nu afectează exercitarea responsabilităților care le revin statelor membre cu privire la menținerea ordinii publice și la apărarea securității interne.

(29) Prezenta directivă nu se aplică procedurilor reglementate de Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și a mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe [5].

(30) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie evaluată la intervale regulate de până la doi ani.

(31) Înțelegând că obiectivul prezentei directive, anume acela de a stabili standarde minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat, nu poate fi suficient realizat de către statele membre și, prin urmare, datorită amplitudinii și efectelor acțiunii, poate fi mai bine realizat la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

(32) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și-a notificat, prin scrisoarea din 24 ianuarie 2001, dorința de participare la adoptarea și aplicarea prezentei directive.

(33) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Irlanda și-a notificat, prin scrisoarea din 14 februarie 2001, dorința de participare la adoptarea și aplicarea prezentei directive.

(34) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, și, prin urmare, nu are obligații în temeiul acesteia și nu se supune aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scop

Scopul prezentei directive este de a stabili standarde minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

(a) "Convenția de la Geneva" înseamnă Convenția din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;

(b) "cerere" sau "cerere de azil" înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid care poate fi considerată o cerere de protecție internațională din partea unui stat membru în temeiul Convenției de la Geneva. Orice cerere de protecție internațională se prezumă a fi o cerere de azil, cu excepția cazului în care persoana respectivă solicită în mod explicit o altă formă de protecție care poate face obiectul unei cereri separate;

(c) "solicitant" sau "solicitant de azil" înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a depus o cerere de azil cu privire la care nu a fost adoptată încă o hotărâre finală;

(d) "hotărâre finală" înseamnă o hotărâre de acordare sau nu a statutului de refugiat resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei 2004/83/CE și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă nici unei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acestuia, sub rezerva anexei III la prezenta directivă;

(e) "autoritatea decizională" înseamnă orice organism cvasi-judiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil cu soluționarea cererilor de azil și având competența de a hotărî în primă instanță în astfel de cazuri, sub rezerva anexei I;

(f) "refugiat" înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care îndeplinește cerințele menționate la articolul 1 din Convenția de la Geneva, astfel cum sunt prevăzute de Directiva 2004/83/CE;

(g) "statut de refugiat" înseamnă recunoașterea ca refugiat, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid;

(h) "minor neînsoțit" înseamnă o persoană sub vârsta de 18 ani care sosește pe teritoriul statelor membre fără a fi însoțită de o persoană majoră care să o aibă în întreținere în virtutea legii sau a cutumei și atât timp cât aceasta nu se află efectiv în întreținerea unei astfel de persoane; de asemenea, prezenta definiție se aplică minorilor care sunt lăsați neînsoțiți după ce au intrat pe teritoriul statelor membre;

(i) "reprezentant" înseamnă o persoană care acționează pe seama unei organizații reprezentând un minor neînsoțit în calitate de tutore legal, o persoană care acționează pe seama unei organizații naționale care este responsabilă de întreținerea și bunăstarea minorilor sau orice altă formă de reprezentare corespunzătoare desemnată să apere interesul superior al minorului neînsoțit;

(j) "retragerea statutului de refugiat" înseamnă hotărârea prin care o autoritate competentă revocă, încetează sau refuză să reînnoiască statutul de refugiat al unei persoane în conformitate cu Directiva 2004/83/CE;

(k) "a rămâne în statul membru" înseamnă a rămâne pe teritoriul statului membru în care a fost depusă sau este examinată cererea de azil, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor cererilor de azil depuse pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre, precum și retragerii statutului de refugiat.

(2) Prezenta directivă nu se aplică în cazul cererilor privind azilul diplomatic sau teritorial depuse la reprezentanțele statelor membre.

(3) În cazul în care statele membre utilizează sau instituie o procedură prin care cererile de azil sunt examinate atât ca cereri în temeiul Convenției de la Geneva, cât și ca cereri pentru alte forme de protecție internațională acordată în situațiile prevăzute la articolul 15 din Directiva 2004/83/CE, acestea aplică prezenta directivă pe tot parcursul procedurii acestora.

(4) În plus, statele membre pot hotărî să aplice prezenta directivă procedurilor prin care se examinează orice formă de protecție internațională.

Articolul 4

Autorități responsabile

(1) Statele membre desemnează pentru toate procedurile o autoritate decizională care răspunde de examinarea corespunzătoare a cererilor în conformitate cu prezenta directivă, în special articolul 8 alineatul (2) și articolul 9.

În conformitate cu articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 343/2003, cererile de azil depuse într-un stat membru și adresate autorităților altui stat membru care exercită controlul cu privire la imigrare se soluționează de statul membru pe teritoriul căruia este depusă cererea.

(2) Cu toate acestea, statele membre pot prevedea că o altă autoritate este responsabilă pentru:

(a) soluționarea cazurilor în care se preconizează transferarea solicitantului către un alt stat în conformitate cu normele de stabilire a criteriilor și a mecanismelor pentru determinarea statului responsabil cu examinarea unei cereri de azil, până în momentul în care are loc transferul sau statul solicitat refuză să își asume responsabilitatea pentru solicitant ori să îl reprimească;

(b) adoptarea unei hotărâri cu privire la cerere pe baza dispozițiilor de drept intern în materie de securitate, cu condiția consultării, înainte de adoptarea hotărârii respective, a autorității decizionale pentru a se stabili dacă solicitantul îndeplinește condițiile necesare pentru a obține statutul de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE;

(c) realizarea unei examinări preliminare în temeiul articolului 32, cu condiția ca autoritatea respectivă să aibă acces la dosarul solicitantului cu privire la cererea anterioară;

(d) soluționarea cazurilor în cadrul procedurilor prevăzute la articolul 35 alineatul (1);

(e) refuzarea permisiunii de a intra în cadrul procedurii prevăzute la articolul 35 alineatele (2)-(5), sub rezerva condițiilor și în conformitate cu dispozițiile prevăzute la alineatele respective;

(f) stabilirea faptului că un solicitant încearcă să intre sau a intrat în statul membru venind dintr-o țară terță sigură în sensul articolului 36, sub rezerva condițiilor și în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul respectiv.

(3) În cazul în care autoritățile sunt desemnate în conformitate cu alineatul (2), statele membre se asigură că personalul autorităților respective are cunoștințele corespunzătoare sau beneficiază de formarea necesară pentru îndeplinirea obligațiilor ce le revin în aplicarea prezentei directive.

Articolul 5

Dispoziții mai favorabile

Statele membre pot institui sau menține standarde mai favorabile privind procedurile de acordare și retragere a statutului de refugiat, în măsura în care standardele în cauză sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II

PRINCIPII FUNDAMENTALE ȘI GARANȚII

Articolul 6

Accesul la procedură

(1) Statele membre pot solicita ca cererile de azil să fie depuse personal și/sau într-un loc desemnat.

(2) Statele membre iau măsuri pentru ca fiecare persoană majoră având capacitate juridică să aibă dreptul de a depune o cerere de azil în nume propriu.

(3) Statele membre pot prevedea că o cerere se poate depune de un solicitant în numele persoanelor aflate în întreținerea sa. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că persoanele majore aflate în întreținerea solicitantului își dau consimțământul ca cererea să fie depusă în numele lor, în caz contrar, aceste persoane având posibilitatea de a depune o cerere în nume propriu.

Consimțământul trebuie să fie dat la momentul depunerii cererii sau cel târziu la momentul interviului persoanei majore aflate în întreținerea solicitantului.

(4) Statele membre pot stabili în cadrul legislației interne:

(a) cazurile în care un minor poate depune o cerere în nume propriu;

(b) cazurile în care cererea unui minor neînsoțit trebuie depusă de un reprezentant desemnat în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (a);

(c) cazurile în care depunerea unei cereri de azil este considerată ca reprezentând și depunerea unei cereri de azil pentru orice minor necăsătorit.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile cărora este posibil să li se adreseze o persoană care dorește să depună o cerere de azil sunt în măsură să consilieze persoana în cauză cu privire la locul și la modul în care trebuie să facă cererea și/sau poate cere acestor autorități să transmită cererea autorității competente.

Articolul 7

Dreptul de a rămâne în statul membru în timpul examinării cererii

(1) Solicitanților li se permite să rămână în statul membru, numai în scopul procedurii, până la adoptarea unei hotărâri de către autoritatea decizională în conformitate cu procedurile în primă instanță prevăzute la capitolul III. Prezentul drept de a rămâne în statul membru nu constituie un drept de a primi permis de ședere.

(2) Statele membre pot prevedea excepții de la această normă numai în cazul în care, în conformitate cu articolele 32 și 34, o cerere ulterioară nu va mai fi examinată sau în cazul în care vor preda sau, după caz, extrăda o persoană fie către un alt stat membru, în temeiul obligațiilor care decurg dintr-un mandat european de arestare [6] sau din alte considerente, fie către o țară terță, fie către o instanță penală internațională.

Articolul 8

Cerințe privind examinarea cererilor

(1) Fără a aduce atingere articolului 23 alineatul (4) litera (i), statele membre se asigură ca cererile de azil să nu fie respinse sau excluse de la examinare pe unicul motiv că nu au fost depuse în cel mai scurt termen.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de azil după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) cererile sunt examinate și hotărârile sunt adoptate în mod individual, obiectiv și imparțial;

(b) se obțin informații precise și actualizate din surse diferite, cum ar fi Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICONUR), cu privire la situația generală existentă în țările de origine ale solicitanților de azil și, acolo unde este necesar, în țările pe care aceștia le-au tranzitat, iar aceste informații sunt puse la dispoziția personalului care examinează cererile și adoptă hotărârile;

(c) personalul care examinează cererile și adoptă hotărârile cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații.

(3) Autoritățile menționate la capitolul V au acces, prin autoritatea decizională, prin solicitant sau în alt mod, la informațiile generale menționate la alineatul (2) litera (b), care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.

(4) Statele membre pot adopta norme privind traducerea documentelor relevante pentru examinarea cererilor.

Articolul 9

Cerințe cu privire la hotărârea autorității decizionale

(1) Statele membre se asigură că hotărârile privind cererile de azil se comunică în scris.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că, în cazul respingerii unei cereri, hotărârea este motivată în fapt și în drept și se comunică în scris informații despre posibilitățile de a ataca o hotărâre negativă.

Statele membre nu sunt obligate să motiveze într-o hotărâre refuzul de acordare a statutului de refugiat în cazul în care solicitantului i se acordă un statut care oferă aceleași drepturi și avantaje în conformitate cu legislația internă și comunitară ca și statutul de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE. În astfel de cazuri, statele membre se asigură că refuzul de acordare a statutului de refugiat este motivat în dosarul solicitantului și că acesta poate avea acces, la cerere, la dosarul său.

De asemenea, statele membre nu sunt obligate să comunice în scris, cu privire la o hotărâre, informații despre modul în care poate fi contestată o hotărâre negativă atunci când solicitantul a fost informat într-o etapă anterioară fie în scris, fie printr-un mijloc electronic la care acesta are acces.

(3) În sensul articolului 6 alineatul (3) și atunci când cererea se întemeiază pe aceleași motive, statele membre pot adopta o singură hotărâre privind toate persoanele aflate în întreținere.

Articolul 10

Garanții acordate solicitanților de azil

(1) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de azil beneficiază de următoarele garanții:

(a) sunt informați, într-o limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre procedura de urmat și despre drepturile și obligațiile lor în cursul procedurii, precum și despre posibilele consecințe ale nerespectării acestor obligații și ale lipsei de cooperare cu autoritățile. Sunt informați despre termene, precum și despre mijloacele pe care le au la dispoziție pentru a-și îndeplini obligația de a prezenta elementele menționate la articolul 4 din Directiva 2004/83/CE. Respectiv informații li se comunică în timp util pentru a le permite să își exercite drepturile garantate de prezenta directivă și să se conformeze obligațiilor prezentate la articolul 11;

(b) beneficiază, atunci când este necesar, de serviciile unui interpret pentru a prezenta autorităților competente argumentele lor. Statele membre consideră că este necesar să se furnizeze serviciile unui interpret cel puțin atunci când autoritatea decizională îl cheamă pe solicitant la interviu, astfel cum se menționează la articolele 12 și 13, și, în lipsa unor astfel de servicii, comunicarea nu poate fi asigurată. În acest caz și în alte cazuri în care autoritățile competente doresc să îl intervieveze pe solicitant, serviciile respective se plătesc din fonduri publice;

(c) nu li se refuză posibilitatea de a comunica cu ICONUR sau cu orice altă organizație care acționează în numele ICONUR pe teritoriul statului membru în temeiul unui acord cu statul membru respectiv;

(d) li se comunică într-un termen rezonabil hotărârea adoptată de autoritatea decizională cu privire la cererea de azil pe care au depus-o. În cazul în care un consilier juridic sau un alt consilier îl reprezintă în mod legal pe solicitant, statele membre îi pot comunica acestuia hotărârea, în locul solicitantului de azil;

(e) sunt informați despre rezultatul hotărârii adoptate de autoritatea decizională într-o limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg în cazul în care nu sunt asistați sau reprezentați de un consilier juridic sau alt consilier și în cazul în

care asistența juridică gratuită nu este posibilă. Informațiile comunicate includ date despre modul cum pot contesta o hotărâre negativă în conformitate cu dispozițiile articolului 9 alineatul (2).

(2) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul V, statele membre se asigură că toți solicitanții de azil beneficiază de garanții echivalente cu cele menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din prezentul articol.

Articolul 11

Obligațiile solicitanților de azil

(1) Statele membre pot impune solicitanților de azil obligația de a coopera cu autoritățile competente în măsura în care această obligație este necesară pentru soluționarea cererii.

(2) În special, statele membre pot prevedea că:

(a) solicitanții de azil trebuie să informeze autoritățile competente despre prezența lor sau să se prezinte în fața acestora în persoană, fie imediat, fie la o dată precizată;

(b) solicitanții de azil trebuie să predea documentele aflate în posesia lor care au relevanță pentru examinarea cererii, cum ar fi, de exemplu, pașaportul;

(c) solicitanții de azil trebuie să informeze autoritățile competente despre reședința sau adresa lor actuală, precum și despre orice modificare a acestora, în cel mai scurt termen posibil. Statele membre pot adopta dispoziții conform cărora solicitantul trebuie să accepte primirea oricărei comunicări la cea mai recentă reședință sau adresă pe care a indicat-o în mod corespunzător;

(d) autoritățile competente pot efectua o percheziție a solicitantului și a obiectelor pe care le are asupra sa;

(e) autoritățile competente pot fotografia solicitantul și

(f) autoritățile competente pot înregistra declarațiile orale ale solicitantului, cu condiția ca acesta să fi fost informat în prealabil.

Articolul 12

Interviul personal

(1) Înainte de adoptarea unei hotărâri de către autoritatea decizională, solicitantului de azil i se dă posibilitatea de a avea un interviu personal cu privire la cererea sa de azil cu o persoană competentă, în temeiul legislației interne, să efectueze acest interviu.

Statele membre pot, de asemenea, să ofere posibilitatea unui interviu personal fiecărei persoane majore aflate în întreținere menționate la articolul 6 alineatul (3).

Statele membre pot determina în legislația internă cazurile în care unui minor i se oferă posibilitatea unui interviu personal.

(2) Interviul personal poate fi omis în cazul în care:

(a) autoritatea decizională este în măsură să adopte o hotărâre pozitivă pe baza probelor disponibile sau

(b) autoritatea competentă a avut deja o întâlnire cu solicitantul în scopul de a-l asista la completarea cererii și la furnizarea informațiilor esențiale cu privire la cerere, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2004/83/CE, sau

(c) autoritatea decizională, pe baza unei examinări complete a informațiilor furnizate de solicitant, consideră că cererea este neîntemeiată în cazurile în care se aplică circumstanțele menționate la articolul 24 alineatul (4) literele (a), (c), (g), (h) și (j).

(3) Interviul personal poate fi omis, de asemenea, în cazurile în care, în mod rezonabil, nu este posibil să aibă loc, în special atunci când autoritatea competentă consideră că solicitantul nu poate sau nu este în măsură să fie interviuat din cauza unor circumstanțe durabile independente de voința sa. Atunci când există îndoieli, statele membre pot solicita un certificat medical sau psihologic.

În cazul în care statul membru nu oferă solicitantului sau, după caz, persoanei aflate în întreținere, posibilitatea unui interviu personal în temeiul prezentului paragraf, se fac eforturi rezonabile pentru a permite solicitantului sau persoanei aflate în întreținere să prezinte noi informații.

(4) Lipsa unui interviu personal în conformitate cu prezentul articol nu împiedică autoritatea decizională să adopte o hotărâre cu privire la o cerere de azil.

(5) Lipsa unui interviu personal în temeiul alineatului (2) literele (b) și (c) și al alineatului (3) nu trebuie să afecteze în mod negativ hotărârea autorității decizionale.

(6) Independent de articolul 20 alineatul (1), statele membre, atunci când hotărăsc cu privire la o cerere de azil, pot ține seama de faptul că solicitantul nu s-a prezentat la interviul personal, cu excepția cazului în care a avut motive întemeiate de a nu se prezenta.

Articolul 13

Cerințe cu privire la interviul personal

(1) Interviu personal are loc în mod normal fără prezența membrilor de familie, cu excepția cazului în care autoritatea decizională consideră necesară prezența altor membri de familie, în scopul unei examinări corespunzătoare.

(2) Interviu personal are loc în condiții care asigură o confidențialitate corespunzătoare.

(3) Statele membre iau măsuri corespunzătoare pentru a garanta că interviul personal are loc în condiții care îi permit solicitantului să prezinte toate motivele cererii sale. În acest scop, statele membre:

(a) se asigură că persoana care conduce interviul este suficient de competentă pentru a ține seama de situația personală sau generală în care se înscrie cererea, inclusiv de originea culturală sau de vulnerabilitatea solicitantului, pe cât posibil, și

(b) aleg un interpret capabil să asigure o comunicare corespunzătoare între solicitant și persoana care conduce interviul. Comunicarea nu trebuie să aibă loc neapărat în limba pe care o preferă solicitantul de azil atunci când există o altă limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțelege și în care poate comunica.

(4) Statele membre pot adopta norme privind prezența unor părți terțe la interviul personal.

(5) Prezentul articol se aplică, de asemenea, întâlnirii prevăzute la articolul 12 alineatul (2) litera (b).

Articolul 14

Statutul raportului privind interviul personal în cadrul procedurii

(1) Statele membre se asigură că se întocmește un raport scris cu privire la fiecare interviu personal, care să cuprindă cel puțin informațiile esențiale despre cerere, astfel cum au fost prezentate de solicitant, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2004/83/CE.

(2) Statele membre se asigură că solicitanții au acces în timp util la raportul privind interviul personal. În cazul în care acest acces nu se acordă decât după hotărârea autorității decizionale, statele membre se asigură că acest acces este posibil cât mai curând pentru a permite solicitantului să pregătească și să introducă o cale de atac în termenul stabilit.

(3) Statele membre pot cere solicitantului să aprobe conținutul raportului cu privire la interviul personal.

În cazul în care solicitantul refuză să aprobe conținutul raportului, motivele refuzului se consemnează la dosarul solicitantului.

Refuzul solicitantului de a aproba conținutul raportului nu împiedică autoritatea decizională să adopte o hotărâre cu privire la cererea acestuia.

(4) Prezentul articol se aplică, de asemenea, întâlnirii prevăzute la articolul 12 alineatul (2) litera (b).

Articolul 15

Dreptul la asistență judiciară și la reprezentare

(1) Statele membre oferă solicitanților de azil posibilitatea efectivă de a consulta, pe propria cheltuială, un consilier juridic sau alt consilier, recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop în conformitate cu legislația internă, în chestiuni referitoare la cererile lor de azil.

(2) În cazul unei hotărâri negative a autorității decizionale, statele membre se asigură că asistența judiciară gratuită și/sau reprezentarea gratuită se acordă la cerere, sub rezerva dispozițiilor alineatului (3).

(3) Statele membre pot să prevadă în legislația lor internă că asistența judiciară gratuită sau reprezentarea gratuită se acordă:

(a) numai pentru procedurile în fața unei instanțe judecătorești în conformitate cu capitolul V, exceptând orice cale de atac judiciară sau administrativă prevăzută de legislația internă, inclusiv o reexaminare a unei căi de atac ca urmare a unei căi de atac judiciare sau administrative, și/sau

(b) numai persoanelor care nu dispun de resurse suficiente și/sau

(c) numai consilierilor juridici sau altor consilieri special desemnați de legislația internă pentru a asista și/sau reprezenta solicitanții de azil și/sau

(d) numai în cazul în care calea de atac judiciară sau administrativă are șanse de succes.

Statele membre se asigură că asistența judiciară și/sau reprezentarea acordate în temeiul literei (d) nu este limitată în mod arbitrar.

(4) Statele membre pot prevedea norme privind modalitățile de depunere și soluționare a cererilor de asistență judiciară și/sau reprezentare.

(5) De asemenea, statele membre pot:

(a) să impună limite financiare și/sau termene pentru acordarea asistenței judiciare gratuite și/sau a reprezentării gratuite, cu condiția ca limitele respective să nu restrângă în mod arbitrar accesul la asistență judiciară și/sau reprezentare;

(b) să prevadă, în ceea ce privește onorariile și alte costuri, ca solicitanții de azil să nu beneficieze de un tratament mai favorabil decât tratamentul acordat în general resortisanților proprii în chestiuni referitoare la asistența judiciară.

(6) Statele membre pot cere rambursarea integrală sau parțială a cheltuielilor efectuate în cazul și în momentul în care situația financiară a solicitantului se îmbunătățește considerabil sau în cazul în care hotărârea de acordare a acestor prestații a fost luată pe baza unor informații false furnizate de solicitant.

Articolul 16

Domeniul de aplicare a asistenței judiciare și a reprezentării

(1) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă și care asistă sau reprezintă un solicitant de azil în temeiul legislației interne are acces la informațiile din dosarul solicitantului care sunt susceptibile de a fi examinate de către autoritățile menționate la capitolul V, în măsura în care informațiile respective sunt relevante pentru examinarea cererii de azil.

Statele membre pot face o excepție în cazul în care divulgarea informațiilor sau a surselor ar periclita securitatea națională, securitatea organizațiilor sau a persoanei (persoanelor) care furnizează informațiile sau securitatea persoanei (persoanelor) la care se referă informațiile sau în cazul în care s-ar prejudicia ancheta aferentă examinării cererilor de azil de către autoritățile competente ale statelor membre sau relațiile internaționale ale statelor membre. În astfel de cazuri, accesul la informațiile sau sursele în cauză este permis autorităților menționate la capitolul V, cu excepția cazului în care accesul este interzis în situațiile care implică securitatea internă.

(2) Statele membre se asigură că un consilier juridic sau alt consilier care asistă sau reprezintă un solicitant de azil are acces la zone restricționate, precum locurile de reținere și zonele de tranzit, în scopul consultării cu solicitantul. Statele membre nu pot limita posibilitatea de vizitare a solicitanților care se află în zonele restricționate decât în cazul în care, în temeiul legislației interne, limitarea este necesară în mod obiectiv pentru asigurarea securității, a ordinii publice sau a gestionării administrative a zonei sau pentru asigurarea unei examinări eficiente a cererii de azil, cu condiția ca aceasta să nu restrângă drastic sau să nu facă imposibil accesul consilierului juridic sau al altui consilier.

(3) Statele membre pot prevedea norme care să reglementeze prezența consilierilor juridici sau a altor consilieri la toate interviurile din cadrul procedurii, fără a aduce atingere prezentului articol sau articolului 17 alineatul (1) litera (b).

(4) Statele membre pot prevedea posibilitatea ca solicitantului să îi fie permis să se prezinte la interviul personal însoțit de un consilier juridic sau alt consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă.

Statele membre pot cere ca solicitantul să fie prezent la interviul personal chiar și atunci când acesta este reprezentat în conformitate cu legislația internă de astfel de consilier juridic sau alt consilier și pot cere solicitantului să răspundă personal la întrebările adresate.

Absența consilierului juridic sau a altui consilier nu împiedică autoritatea competentă să realizeze interviul personal cu solicitantul.

Articolul 17

Garanții pentru minorii neînsoțiți

(1) Cu privire la toate procedurile prevăzute de prezenta directivă și fără a aduce atingere dispozițiilor de la articolele 12 și 14, statele membre:

(a) iau măsuri de îndată ce este posibil pentru a asigura reprezentarea și/sau asistarea minorului neînsoțit de către un reprezentant cu privire la examinarea cererii de azil. Reprezentantul respectiv poate fi și reprezentantul menționat la articolul 19 din Directiva 2003/9/CE din 27 ianuarie 2003 privind standardele minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre [7];

(b) se asigură că reprezentantului i se dă posibilitatea de a-l informa pe minorul neînsoțit despre semnificația și posibilele consecințe ale interviului personal și, după caz, despre modul în care trebuie să se pregătească pentru interviul personal. Statele membre îi permit reprezentantului să asiste la interviu și să adreseze întrebări sau să formuleze observații, în cadrul stabilit de persoana care conduce interviul.

Statele membre pot cere ca minorul neînsoțit să fie prezent la interviul personal chiar dacă reprezentantul este prezent.

(2) Statele membre pot să nu desemneze un reprezentant în cazul în care minorul neînsoțit:

(a) după toate probabilitățile va ajunge la majorat înainte de adoptarea unei hotărâri în primă instanță sau

(b) poate beneficia în mod gratuit de serviciile unui consilier juridic sau ale altui consilier recunoscut ca atare sau autorizat în acest scop de legislația internă pentru a îndeplini sarcinile menționate anterior ca revenind reprezentantului sau

(c) este sau a fost căsătorit.

(3) De asemenea, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare la 1 decembrie 2005, statele membre pot să nu numească un reprezentant atunci când un minor neînsoțit are vârsta de 16 ani sau mai mult, cu excepția cazului în care minorul se află în imposibilitatea de a-și susține cererea de azil fără ajutorul unui reprezentant.

(4) Statele membre se asigură că:

(a) în cazul în care un minor neînsoțit participă la un interviu personal referitor la cererea sa de azil în conformitate cu articolele 12, 13 și 14, interviul respectiv este condus de o persoană care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor;

(b) un funcționar care are cunoștințele necesare privind nevoile speciale ale minorilor redactează hotărârea autorității decizionale cu privire la cererea de azil a unui minor neînsoțit.

(5) Statele membre pot recurge la examene medicale pentru a determina vârsta minorilor neînsoțiți în cadrul examinării unei cereri de azil.

În cazurile în care se recurge la examene medicale, statele membre se asigură că:

(a) minorii neînsoțiți sunt informați, înainte de examinarea cererii lor de azil, într-o limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, despre posibilitatea determinării vârstei lor printr-un examen medical. Aceasta trebuie să cuprindă informații despre metoda de examinare și posibilele consecințe ale rezultatului examenului medical pentru examinarea cererii de azil, precum și despre consecințele refuzului minorului neînsoțit de a se supune examenului medical;

(b) minorii neînsoțiți și/sau reprezentanții lor sunt de acord cu efectuarea unui examen în vederea determinării vârstei minorilor în cauză și

(c) hotărârea de respingere a cererii de azil a unui minor neînsoțit care a refuzat să se supună examenului medical nu se întemeiază exclusiv pe acest refuz.

Faptul că un minor neînsoțit a refuzat să se supună unui astfel de examen medical nu împiedică autoritatea decizională să adopte o hotărâre cu privire la cererea de azil.

(6) Statele membre țin seama în primul rând de interesul superior al copilului atunci când pun în aplicare prezentul articol.

Articolul 18

Reținerea

(1) Statele membre nu pot reține o persoană exclusiv pe motiv că aceasta solicită de azil.

(2) În cazul în care un solicitant de azil este reținut, statele membre se asigură că există posibilitatea unui control judiciar rapid.

Articolul 19

Procedura în caz de retragere a cererii

(1) În măsura în care statele membre prevăd posibilitatea retragerii explicite a cererii în conformitate cu legislația internă, atunci când un solicitant de azil își retrage în mod explicit cererea de azil, statele membre se asigură că autoritatea responsabilă cu determinarea adoptă o hotărâre fie în sensul încetării examinării cererii, fie al respingerii acesteia.

(2) De asemenea, statele membre pot prevedea că autoritatea decizională poate decide încetarea examinării fără a adopta o hotărâre. În acest caz, statele membre trebuie să se asigure că autoritatea decizională consemnează această informație la dosarul solicitantului.

Articolul 20

Procedura în cazul retragerii implicite a cererii sau al renunțării implicite la aceasta

(1) În cazul în care există motive serioase să se considere că un solicitant de azil și-a retras implicit cererea de azil sau că a renunțat implicit la aceasta, statele membre iau măsuri pentru ca autoritatea decizională să adopte o hotărâre fie în sensul încetării examinării, fie al respingerii cererii în temeiul faptului că solicitantul nu și-a stabilit dreptul la statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE.

Statele membre pot prezuma că solicitantul și-a retras implicit cererea de azil sau a renunțat implicit la aceasta, în special atunci când se stabilește că:

(a) solicitantul nu a dat curs cererilor de a furniza informații esențiale pentru cererea sa de azil în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2004/83/CE sau nu s-a prezentat la interviul personal prevăzut la articolele 12, 13 și 14, cu excepția cazului în care solicitantul demonstrează într-un termen rezonabil că aceste situații se datorează unor circumstanțe independente de voința sa;

(b) solicitantul a fugit sau a părăsit fără permisiune locul în care locuia sau era reținut, fără a contacta autoritatea competentă într-un termen rezonabil, sau nu s-a conformat într-un termen rezonabil obligației de a se prezenta la autorități în mod regulat și altor obligații de comunicare.

În scopul punerii în aplicare a prezentelor dispoziții, statele membre pot stabili termene sau orientări.

(2) Statele membre se asigură că solicitantul care se prezintă din nou la autoritatea competentă după adoptarea hotărârii de încetare menționate la alineatul (1) din prezentul articol are dreptul să solicite redeschiderea cazului său, cu excepția situației în care cererea este examinată în conformitate cu articolele 32 și 34.

Statele membre pot prevedea un termen după împlinirea căruia cazul solicitantului nu mai poate fi redeschis.

Statele membre se asigură că o astfel de persoană nu este expulzată contrar principiului nereturnării.

Statele membre pot permite autorității decizionale să reia examinarea din stadiul în care a fost întreruptă.

Articolul 21

Rolul ICONUR

(1) Statele membre autorizează ICONUR:

(a) să aibă acces la solicitanții de azil, inclusiv la cei reținuți, precum și în zone de tranzit aeroportuar sau portuar;

(b) să aibă acces la informații privind cererile individuale de azil, la desfășurarea procedurii și la hotărârile adoptate, cu condiția ca solicitantul de azil să fie de acord cu acest lucru;

(c) să își prezinte opiniile, în îndeplinirea misiunii sale de supraveghere pe care i-o conferă articolul 35 din Convenția de la Geneva, în fața oricăror autorități competente, cu privire la cererile individuale de azil, în orice etapă a procedurii.

(2) De asemenea, alineatul (1) se aplică unei organizații care activează în numele ICONUR pe teritoriul respectivului stat membru în temeiul unui acord cu acesta.

Articolul 22

Colectarea informațiilor cu privire la cazuri individuale

În scopul examinării cazurilor individuale, statele membre:

(a) nu divulgă, în mod direct, informațiile cu privire la cererile individuale de azil sau faptul că a fost depusă o cerere, autorului (sau autorilor) presupus (presupuși) al (ai) persecuției la care a fost supus solicitantul de azil;

(b) nu obțin informații de la autorul (sau autorii) presupus (presupuși) al (ai) persecuției într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că solicitantul în cauză a depus o cerere și care ar periclita integritatea fizică a solicitantului și a persoanelor aflate în întreținerea acestuia sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

CAPITOLUL III

PROCEDURI ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

SECȚIUNEA I

Articolul 23

Procedura de examinare

(1) Statele membre soluționează cererile de azil în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(2) Statele membre se asigură că procedura în cauză se încheie cât mai repede, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.

Statele membre se asigură că, în cazul în care nu se poate lua o hotărâre în termen de șase luni, solicitantul respectiv fie:

(a) este informat despre întârziere, fie

(b) primește, la cerere, informații despre termenul în care se preconizează adoptarea unei hotărâri cu privire la cererea sa. Astfel de informații nu reprezintă o obligație pentru statul membru față de solicitantul în cauză de a adopta o hotărâre în termenul respectiv.

(3) Statele membre pot acorda prioritate oricărei examinări sau pot accelera orice examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, inclusiv în cazul în care este probabil ca cererea să fie întemeiată sau solicitantul are nevoi speciale.

(4) De asemenea, statele membre pot prevedea acordarea priorității sau accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II în cazul în care:

(a) solicitantul, la depunerea cererii și prezentarea faptelor, a invocat doar aspecte care nu sunt relevante sau au o relevanță minimă pentru a se examina dacă îndeplinește sau nu condițiile necesare pentru a obține statutul de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE sau

(b) în mod clar, solicitantul nu poate fi considerat refugiat sau nu îndeplinește condițiile pentru a obține statutul de refugiat într-un stat membru în temeiul Directivei 2004/83/CE sau

(c) cererea de azil este considerată ca neîntemeiată:

(i) deoarece solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură în sensul articolelor 29, 30 și 31 sau

(ii) deoarece țara care nu este stat membru este considerată ca o țară terță sigură pentru solicitant, fără a se aduce atingere articolului 28 alineatul (1), sau

(d) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori ascunzând informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra hotărârii, sau

(e) solicitantul a depus o altă cerere de azil, furnizând alte date personale, sau

(f) solicitantul nu a furnizat nici o informație care să stabilească cu un grad rezonabil de certitudine identitatea sau cetățenia sa ori există probabilitatea să fi distrus sau îndepărtat, cu rea-credință, acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi contribuit la stabilirea identității sau a cetățeniei sale sau

(g) solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente care fac în mod clar neconvingătoare afirmația sa că a fost supus persecuției menționate de Directiva 2004/83/CE sau

(h) solicitantul a depus o cerere ulterioară în care nu invocă elemente noi relevante cu privire la situația sa personală ori la situația din țara sa de origine sau

(i) fără un motiv valabil, solicitantul nu și-a depus cererea mai devreme, deși a avut posibilitatea să facă acest lucru, sau

(j) solicitantul depune o cerere numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei hotărâri anterioare sau iminente care ar duce la expulzarea sa sau

(k) fără un motiv valabil, solicitantul nu s-a conformat obligațiilor care îi revin în temeiul articolului 4 alineatele (1) și (2) din Directiva 2004/83/CE sau al articolului 11 alineatul (2) literele (a) și (b) și al articolului 20 alineatul (1) din prezenta directivă sau

(l) solicitantul a intrat pe teritoriul statului membru în mod ilegal sau și-a prelungit ilegal șederea și, fără un motiv valabil, nu s-a prezentat la autorități și/sau nu și-a depus cererea de azil cât mai curând posibil, având în vedere circumstanțele intrării sale pe teritoriu, sau

(m) solicitantul reprezintă un pericol pentru securitatea națională sau ordinea publică a statului membru ori solicitantul a fost expulzat forțat din motive grave de securitate publică și ordine publică în conformitate cu legislația internă sau

(n) solicitantul refuză să se conformeze obligației de amprentare digitală în conformitate cu legislația comunitară și/sau internă relevantă sau

(o) cererea a fost făcută de un minor necăsătorit căruia i se aplică articolul 6 alineatul (4) litera (c), după ce cererea părintelui sau a părinților în răspunderea cărora se află minorul a fost respinsă și nu au fost aduse elemente noi cu privire la situația personală a solicitantului sau la situația din țara sa de origine.

Articolul 24

Proceduri speciale

(1) Statele membre pot prevedea următoarele proceduri speciale, derogatorii de la principiile fundamentale și garanțiile din capitolul II:

(a) o examinare preliminară în scopul soluționării cazurilor examinate în cadrul prevăzut la secțiunea IV;

(b) proceduri în scopul soluționării cazurilor examinate în cadrul prevăzut la secțiunea V.

(2) De asemenea, statele membre pot prevedea o derogare în ceea ce privește secțiunea VI.

SECȚIUNEA II

Articolul 25

Cereri inadmisibile

(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 343/2003, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE, în cazul în care cererea se consideră inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de azil ca inadmisibilă în temeiul prezentului articol în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat statutul de refugiat;

(b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 26;

(c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 27;

(d) solicitantului i se permite să rămână în statul membru în cauză din alte motive și, ca urmare a acestui fapt, i se acordă un statut echivalent cu drepturile și avantajele statutului de refugiat, în conformitate cu Directiva 2004/83/CE;

(e) solicitantului i se permite să rămână pe teritoriul statului membru în cauză din alte motive care împiedică returnarea în așteptarea rezultatului unei proceduri de determinare a statutului în temeiul literei (d);

(f) solicitantul a depus o cerere identică după adoptarea unei hotărâri finale;

(g) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.

Articolul 26

Conceptul de primă țară de azil

O țară poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant de azil în cazul în care solicitantul:

(a) a fost recunoscut ca refugiat în țara respectivă și încă se poate prevala de protecția respectivă sau

(b) beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în țara respectivă, inclusiv de principiul nereturnării,

cu condiția să fie readmis în țara respectivă.

La aplicarea conceptului de primă țară de azil la situația personală a unui solicitant de azil, statele membre pot lua în considerare articolul 27 alineatul (1).

Articolul 27

Conceptul de țară terță sigură

(1) Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că în țara terță respectivă un solicitant de azil va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:

(a) viața și libertatea solicitanților de azil nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;

(b) principiul nereturnării este respectat în conformitate cu Convenția de la Geneva;

(c) interdicția expulzării, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, este respectată și

(d) există posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut este acordat, de a beneficia de protecție în conformitate cu Convenția de la Geneva.

(2) Aplicarea conceptului de țară terță sigură se supune normelor prevăzute de legislația internă, inclusiv:

(a) norme care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitantul de azil și țara terță în cauză, în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă;

(b) norme privind metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant i se poate aplica conceptul de țară terță sigură. Această metodologie include examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un anumit solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure;

(c) norme conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant, ceea ce, cel puțin, permite solicitantului să atace aplicarea conceptului de țară terță sigură pe motivul că ar fi supus torturii, tratamentului sau pedepselor crude, inumane sau degradante.

(3) Atunci când pun în aplicare o hotărâre bazată exclusiv pe prezentul articol, statele membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile unei țări terțe sunt informate, în limba țării respective, că cererea nu a fost examinată pe fond.

(4) În cazul în care țara terță nu permite solicitantului de azil să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.

(5) Statele membre informează periodic Comisia despre țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.

SECȚIUNEA III

Articolul 28

Cereri neîntemeiate

(1) Fără a aduce atingere articolelor 19 și 20, statele membre pot considera o cerere de azil ca neîntemeiată numai în cazul în care autoritatea decizională a stabilit că solicitantul nu îndeplinește condițiile pentru obținerea statutului de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE.

(2) În cazurile menționate la articolul 23 alineatul (4) litera (b) și în cazul cererilor de azil neîntemeiate în care se aplică oricare dintre situațiile enumerate la articolul 23 alineatul (4) literele (a) și (c)-(o), statele membre pot, de asemenea, să considere o cerere ca vădit neîntemeiată în cazul în care este definită ca atare în legislația internă.

Articolul 29

Lista comună minimală a țărilor terțe considerate ca țări de origine sigure

(1) Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, adoptă o listă comună minimală a țărilor terțe pe care statele membre le consideră țări de origine sigure în conformitate cu anexa II.

(2) Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, poate modifica lista comună minimală prin adăugarea sau înlăturarea de pe listă a unor țări terțe, în conformitate cu anexa II. Comisia examinează orice solicitare a Consiliului sau a unui stat membru de a prezenta o propunere de modificare a listei comune minimale.

(3) Atunci când își prezintă propunerea în conformitate cu alineatele (1) și (2), Comisia utilizează informații de la statele membre, propriile sale informații și, după caz, informații de la ICONUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante.

(4) În cazul în care Consiliul solicită Comisiei să prezinte o propunere privind înlăturarea unei țări terțe din lista comună minimală, obligația statelor membre în

temeiul articolului 31 alineatul (2) se suspendă cu privire la țara terță respectivă din ziua următoare datei deciziei Consiliului de a solicita o propunere.

(5) În cazul în care un stat membru solicită Comisiei să prezinte o propunere Consiliului privind înlăturarea unei țări terțe de pe lista comună minimală, respectivul stat membru notifică în scris Consiliul cu privire la solicitarea adresată Comisiei. Obligația care îi revine statului membru în cauză prin articolul 31 alineatul (2) se suspendă cu privire la țara terță din ziua următoare datei notificării Consiliului.

(6) Parlamentul European este informat despre suspendările în temeiul alineatelor (4) și (5).

(7) Suspendările în temeiul alineatelor (4) și (5) se încheie după trei luni, cu excepția cazului în care Comisia prezintă o propunere înainte de încheierea acestei perioade cu privire la retragerea țării terțe de pe lista comună minimală. În orice caz, suspendările se încheie atunci când Consiliul respinge o propunere a Comisiei de retragere a țării terțe de pe listă.

(8) La cererea Consiliului, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului, precizând dacă situația unei țări aflate pe lista comună minimală este în continuare conformă cu anexa II. Atunci când prezintă acest raport, Comisia poate face recomandările sau propunerile pe care le consideră corespunzătoare.

Articolul 30

Desemnarea la nivel național a țărilor terțe ca țări de origine sigure

(1) Fără a aduce atingere articolului 29, statele membre pot menține sau adopta dispoziții legislative care le permit, în conformitate cu anexa II, desemnarea la nivel național a altor țări terțe decât cele care sunt prevăzute pe lista comună minimală ca țări de origine sigure în scopul examinării cererilor de azil. Aceasta poate include desemnarea unei părți a unei țări ca fiind sigură în cazul în care sunt îndeplinite condițiile din anexa II pentru acea parte.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot menține dispozițiile legislative în vigoare la 1 decembrie 2005 care permit desemnarea la nivel național a altor țări terțe decât cele care figurează pe lista comună minimală ca țări de origine sigure în scopul examinării cererilor de azil în cazul în care au certitudinea că persoanele din țările terțe respective nu sunt, în general, supuse nici:

(a) persecuției astfel cum este definită la articolul 9 din Directiva 2004/83/CE, nici

(b) torturii ori tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante.

(3) De asemenea, statele membre pot menține dispozițiile legislative în vigoare la 1 decembrie 2005 care permit desemnarea ca sigură, la nivel național, o parte dintr-o țară sau o țară sau o parte dintr-o țară pentru un anumit grup de persoane din țara respectivă, atunci când pentru partea respectivă sau pentru grupul respectiv sunt îndeplinite condițiile de la alineatul (2).

(4) La evaluarea unei țări ca țară de origine sigură în conformitate cu alineatele (2) și (3), statele membre țin seama de situația juridică, de aplicarea legislației și de situația politică generală din țara terță respectivă.

(5) Evaluarea unei țări ca țară de origine sigură în conformitate cu prezentul articol trebuie să se bazeze pe o serie de surse de informație, incluzând în special informații de la alte state membre, ICONUR, Consiliul Europei și alte organizații internaționale relevante.

(6) Statele membre notifică Comisiei țările care sunt desemnate ca țări de origine sigure în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 31

Conceptul de țară de origine sigură

(1) O țară terță desemnată ca țară de origine sigură în conformitate cu articolul 29 sau articolul 30 poate fi considerată țară de origine sigură pentru un anumit solicitant de azil, după o examinare individuală a solicitării, numai în cazul în care:

(a) acesta este resortisant al țării respective sau

(b) acesta este un apatrid și anterior a avut reședința stabilă în țara respectivă

și nu a prezentat motive serioase pentru ca țara să nu fie considerată țară de origine sigură în situația sa personală, ținând cont de condițiile pe care trebuie să la îndeplinească pentru a obține statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE.

(2) Statele membre, în conformitate cu alineatul (1), consideră cererea de azil ca neîntemeiată atunci când o țară terță este desemnată ca sigură în temeiul articolului 29.

(3) Statele membre prevăd în legislația internă noi norme și modalități de aplicare a conceptului de țară de origine sigură.

SECȚIUNEA IV

Articolul 32

Cereri ulterioare

(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de azil într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv poate examina aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unui unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) De asemenea, statele membre pot aplica o procedură specială prevăzută la alineatul (3), în cazul în care o persoană depune o cerere de azil ulterioară:

(a) după retragerea cererii sale anterioare sau renunțarea la aceasta, în conformitate cu dispozițiile articolului 19 sau 20;

(b) după adoptarea unei hotărâri privind cererea anterioară. De asemenea, statele membre pot decide să aplice această procedură numai după adoptarea unei hotărâri finale.

(3) O cerere de azil ulterioară este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă, după retragerea cererii anterioare sau după adoptarea hotărârii menționate la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol cu privire la această cerere, au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă persoana îndeplinește condițiile pentru a obține statutul de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE.

(4) În cazul în care, în urma examinării preliminare menționate la alineatul (3) din prezentul articol, apar sau sunt prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a obține statutul de refugiat în temeiul Directivei 2004/83/CE, cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II.

(5) În conformitate cu legislația internă, statele membre pot examina în continuare o cerere ulterioară în cazul în care există alte motive pentru redeschiderea unei proceduri.

(6) Statele membre pot decide să examineze în continuare cererea numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la alineatele (3), (4) și (5) din prezentul articol în cadrul procedurii anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 39.

(7) Procedura menționată la prezentul articol poate fi aplicată și în cazul unei persoane care se află în întreținere care depune o cerere după ce, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3), a consimțit la soluționarea cazului său în cadrul unei cereri

făcute în numele său. În această situație, examinarea preliminară menționată la alineatul (3) din prezentul articol constă în a stabili dacă există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.

Articolul 33

Neprezentarea

Statele membre pot menține sau adopta procedura prevăzută la articolul 32 în cazul unei cereri de azil depuse la o dată ulterioară de către un solicitant care, fie intenționat, fie din neglijență gravă, nu se duce la un centru de primire sau nu se prezintă în fața autorităților competente la data stabilită.

Articolul 34

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că solicitanții de azil a căror cerere este supusă unei examinări preliminare în temeiul articolului 32 beneficiază de garanțiile prevăzute la articolul 10 alineatul (1).

(2) Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 32. Aceste norme pot, inter alia:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice fapte și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să prevadă necesitatea prezentării de către solicitant a informațiilor noi într-un anumit termen după obținerea lor;

(c) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal.

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului de azil la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.

(3) Statele membre se asigură că:

(a) solicitantul este informat în mod corespunzător despre rezultatul examinării preliminare și, în cazul în care cererea sa nu este examinată în continuare, despre motivele acestui fapt și posibilitățile de a intenta o cale de atac împotriva hotărârii sau de a cere revizuirea acesteia;

(b) în cazul în care se aplică una dintre situațiile menționate la articolul 32 alineatul (2), autoritatea decizională examinează în continuare cererea ulterioară în conformitate cu dispozițiile din capitolul II cât mai curând posibil.

SECȚIUNEA V

Articolul 35

Proceduri la frontieră

(1) Statele membre pot prevedea proceduri, în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II, în vederea adoptării unei hotărâri la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre cu privire la cererile depuse în aceste locuri.

(2) Cu toate acestea, în cazul inexistenței procedurilor prezentate la alineatul (1), statele membre pot menține, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol și în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare la 1 decembrie 2005, proceduri care fac derogare de la principiile și garanțiile fundamentale prezentate la capitolul II, în scopul adoptării unei hotărâri la frontieră sau în zonele de tranzit cu privire la posibilitatea intrării pe teritoriul lor a solicitanților de azil sosiți care au depus o cerere de azil în aceste locuri.

(3) Procedurile menționate la alineatul (2) prevăd, în special, că respectivele persoane:

(a) pot rămâne la frontieră sau în zonele de tranzit ale statului membru, fără a aduce atingere articolului 7;

(b) sunt informate de îndată despre drepturile și obligațiile lor în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (a);

(c) au acces, în caz de necesitate, la serviciile unui interpret în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (b);

(d) sunt intervievate, înainte ca autoritatea competentă să ia o hotărâre în cadrul unor astfel de proceduri, cu privire la cererea lor de azil de către persoane care au cunoștințe adecvate despre standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul și refugiații, în conformitate cu articolele 12, 13 și 14;

(e) pot consulta un consilier juridic sau alt consilier recunoscut sau admis ca atare în legislația internă, în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) și

(f) beneficiază de un reprezentant numit în cazul minorilor neînsoțiți, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1), cu excepția cazului în care se aplică articolul 17 alineatul (2) sau (3).

De asemenea, în cazul în care o autoritate competentă refuză să permită intrarea, autoritatea competentă respectivă prezintă motivele de fapt și de drept pentru care cererea de azil este considerată neîntemeiată sau inadmisibilă.

(4) Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor prevăzute la alineatul (2), se ia o hotărâre într-un termen rezonabil. În cazul în care nu a fost luată o hotărâre în termen de patru săptămâni, solicitantului de azil îi este permisă intrarea pe teritoriul statelor membre pentru ca cererea sa de azil să fie soluționată în conformitate cu celelalte dispoziții ale prezentei directive.

(5) În cazul unor anumite forme de sosire sau sosiri implicând un număr mare de resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi care depun cereri de azil la frontieră sau într-o zonă de tranzit, care fac practic imposibilă aplicarea la fața locului a dispozițiilor de la alineatul (1) sau a procedurii specifice prevăzute la alineatele (2) și (3), procedurile respective pot fi aplicate pe perioada în care acești resortisanți ai unei țări terțe sau apatrizi sunt cazați în mod normal în locurile din apropierea frontierei sau a zonei de tranzit.

SECȚIUNEA VI

Articolul 36

Conceptul de țară terță europeană sigură

(1) Statele membre pot prevedea ca nici o examinare sau nici o examinare completă a cererii de azil și a siguranței solicitantului în situația sa personală, în conformitate cu capitolul II, să nu aibă loc în cazurile în care o autoritate competentă a stabilit, pe baza faptelor, că solicitantul de azil încearcă să intre sau a intrat ilegal pe teritoriul său venind dintr-o țară terță sigură în conformitate cu alineatul (2).

(2) O țară terță poate fi considerată ca țară terță sigură în sensul alineatului (1) numai în cazul în care:

(a) a ratificat și respectă dispozițiile Convenției de la Geneva fără nici un fel de limitări geografice;

(b) dispune de o procedură de azil prevăzută prin lege;

(c) a ratificat Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și respectă dispozițiile acesteia, inclusiv standardele cu privire la căile de atac efective, și

(d) a fost desemnată ca atare de către Consiliu în conformitate cu alineatul (3).

(3) Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, adoptă sau modifică lista comună a țărilor terțe care sunt considerate țări terțe sigure în sensul alineatului (1).

(4) Statele membre interesate prevăd în legislația internă normele de punere în aplicare a dispozițiilor de la alineatul (1) și consecințele hotărârilor adoptate în

temeiul acestor dispoziții cu respectarea principiului nereturnării, în temeiul Convenției de la Geneva, prevăzând inclusiv derogări de la aplicarea prezentului articol din motive umanitare sau politice sau din motive referitoare la dreptul internațional public.

(5) Atunci când pun în aplicare o hotărâre exclusiv în temeiul prezentului articol, respectivele state membre:

(a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și

(b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.

(6) În cazul în care o țară terță sigură nu îl readmite pe solicitantul de azil, statele membre se asigură că i se dă acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(7) Statele membre care au desemnat țări terțe ca țări sigure, în conformitate cu legislația internă în vigoare la 1 decembrie 2005 și pe baza criteriilor de la alineatul (2) literele (a), (b) și (c), pot aplica acestor țări terțe alineatul (1) până la adoptarea de către Consiliu a listei comune în temeiul alineatului (3).

CAPITOLUL IV

PROCEDURI DE RETRAGERE A STATUTULUI DE REFUGIAT

Articolul 37

Retragerea statutului de refugiat

Statele membre se asigură că examinarea în vederea retragerii statutului de refugiat al unei anumite persoane poate începe atunci când apar elemente sau date noi care indică existența unor motive pentru reexaminarea validității statutului său de refugiat.

Articolul 38

Norme de procedură

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă examinează retragerea statutului de refugiat al unui resortisant al unei țări terțe sau al unui apatrid în conformitate cu articolul 14 din Directiva 2004/83/CE, persoana în cauză beneficiază de următoarele garanții:

(a) este informată în scris că autoritatea competentă reexaminează îndeplinirea de către aceasta a condițiilor pentru obținerea statutului de refugiat și despre motivele reexaminării și

(b) i se dă posibilitatea de a prezenta, în cadrul unui interviu personal în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (b) și cu articolele 12, 13 și 14 sau printr-o declarație scrisă, motivele pentru care statutul său de refugiat nu ar trebui să fie retras.

De asemenea, statele membre se asigură că, în cadrul acestei proceduri:

(c) autoritatea competentă poate obține informații precise și actualizate cu privire la situația generală predominantă din țările de origine ale persoanelor în cauză din diverse surse, precum, după caz, ICONUR, și

(d) în cazul în care informațiile despre un anumit caz sunt obținute în scopul reexaminării statutului de refugiat, acestea nu sunt obținute de la autorul (sau autorii) persecuției într-un mod care ar putea duce la informarea directă a acestuia (acestora) despre faptul că respectiva persoană este un refugiat al cărui statut este în curs de reexaminare și nici nu periclitează integritatea fizică a acestuia și a persoanelor aflate în întreținerea sa sau libertatea și siguranța membrilor familiei sale care se află încă în țara de origine.

(2) Statele membre se asigură că hotărârea autorității competente de a retrage statutul de refugiat este notificată în scris. Motivele în fapt și în drept trebuie să fie specificate în hotărâre, iar informațiile despre modul în care hotărârea poate fi contestată se comunică în scris.

(3) O dată ce autoritatea competentă a luat hotărârea de retragere a statutului de refugiat, articolul 15 alineatul (2), articolul 16 alineatul (1) și articolul 21 se aplică deopotrivă.

(4) Prin derogare de la alineatele (1), (2) și (3) ale prezentului articol, statele membre pot hotărî ca statutul de refugiat să devină caduc din punct de vedere juridic în cazul încetării în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) literele (a)-(d) din Directiva 2004/83/CE sau în cazul în care refugiatul a renunțat în mod neechivoc la recunoașterea sa ca refugiat.

CAPITOLUL V

PROCEDURI PRIVIND CĂILE DE ATAC

Articolul 39

Dreptul la o cale de atac efectivă

(1) Statele membre se asigură că solicitanții de azil au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei hotărâri luate cu privire la cererea lor de azil, inclusiv o hotărâre:

(i) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 25 alineatul (2);

(ii) luată la frontieră sau în zonele de tranzit ale unui stat membru în conformitate cu articolul 35 alineatul (1);

(iii) de a nu efectua o examinare în temeiul articolului 36;

(b) refuzului de a redeschide examinarea unei cereri după încheierea sa în conformitate cu articolele 19 și 20;

(c) unei hotărâri de a nu examina în continuare o cerere ulterioară în conformitate cu articolele 32 și 34;

(d) unei hotărâri de a nu permite intrarea în cadrul procedurilor prevăzute la articolul 35 alineatul (2);

(e) unei hotărâri de retragere a statutului de refugiat în conformitate cu articolul 38.

(2) Statele membre prevăd termene și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1).

(3) Statele membre prevăd norme, după caz, în conformitate cu obligațiile lor internaționale, în legătură cu:

(a) faptul de a se ști dacă acea cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1) are ca efect permiterea rămânerii solicitanților în statul membru în cauză până la soluționarea căii de atac;

(b) posibilitatea unei căi de atac sau a unor măsuri asigurătorii în cazul în care calea de atac în temeiul alineatului (1) nu are ca efect permisiunea ca solicitanții să rămână în statul membru în cauză până la soluționarea căii de atac. Statele membre pot, de asemenea, să prevadă o procedură ex officio, și

(c) motivele privind atacarea unei hotărâri în temeiul articolului 25 alineatul (2) litera (c) în conformitate cu metodologia aplicată în temeiul articolului 27 alineatul (2) literele (b) și (c).

(4) Statele membre pot prevedea termene pentru examinarea de către instanța judecătorească, în temeiul alineatului (1), a hotărârii adoptate de autoritatea decizională.

(5) În cazul în care unui solicitant i s-a acordat un statut care îi conferă aceleași drepturi și avantaje în temeiul legislației interne și comunitare ca statutul de refugiat, în conformitate cu Directiva 2004/83/CE, se poate considera că solicitantul beneficiază de o cale de atac efectivă atunci când o instanță judecătorească hotărăște că respectiva cale de atac menționată la alineatul (1) este inadmisibilă sau nu are șanse de reușită din cauza interesului insuficient al solicitantului cu privire la continuarea procedurii.

(6) De asemenea, statele membre pot prevedea în legislația internă condițiile în care se poate presupune că un solicitant și-a retras implicit calea de atac prevăzută la alineatul (1) sau a renunțat implicit la aceasta, împreună cu normele privind procedura care trebuie urmată.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE ȘI FINALE

Articolul 40

Contestarea de către autoritățile publice

Prezenta directivă nu aduce atingere posibilității autorităților publice de a contesta hotărârile administrative și/sau judiciare astfel cum prevede legislația internă.

Articolul 41

Confidențialitatea

Statele membre se asigură că autoritățile care pun în aplicare prezenta directivă au obligația de a respecta principiul confidențialității, astfel cum este definit de legislația internă, în legătură cu orice informații pe care le obțin în cadrul activității lor.

Articolul 42

Raportarea

Până la 1 decembrie 2009, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune modificările necesare. Statele membre transmit Comisiei toate informațiile utile pentru întocmirea raportului. După prezentarea raportului, Comisia raportează Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre cel puțin o dată la doi ani.

Articolul 43

Transpunerea

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 decembrie 2007. Cu privire la articolul 15, statele membre asigură punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 decembrie 2008. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Statele membre comunică Comisiei textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 44

Tranziția

Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative prevăzute la articolul 43 cererilor de azil depuse după 1 decembrie 2007 și procedurilor de retragere a statutului de refugiat începute după 1 decembrie 2007.

Articolul 45

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 46

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptată la Bruxelles, 1 decembrie 2005.

Pentru Consiliu

Președintele

Ashton of Upholland

[1] JO C 62, 27.2.2001, p. 231 și JO C 291, 26.11.2002, p. 143.

[2] JO C 77, 28.3.2002, p. 94.

[3] JO C 193, 10.7.2001, p. 77. Aviz emis în urma unor consultări neobligatorii.

[4] JO L 304, 30.9.2004, p. 12.

[5] JO L 50, 25.2.2003, p. 1.

[6] A se vedea Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

[7] JO L 31, 6.2.2003, p. 18.

20051201

ANEXA I

Definiția "autorității decizionale"

Atunci când pune în aplicare dispozițiile prezentei directive, Irlanda poate, în măsura în care dispozițiile secțiunii 17 alineatul (1) din Refugee Act 1996 (astfel cum a fost modificat) continuă să se aplice, să considere că:

- prin "autoritatea decizională" prevăzută la articolul 2 litera (e) din prezenta directivă se înțelege, în ceea ce privește examinarea al cărei scop este de a stabili dacă un solicitant ar trebui sau, după caz, nu ar trebui să fie declarat refugiat, Office of the Refugee Applications Commissioner și

- "hotărârile în primă instanță" prevăzute la articolul 2 litera (e) din prezenta directivă includ recomandările făcute de Refugee Applications Commissioner cu privire la faptul dacă un solicitant ar trebui sau, după caz, nu ar trebui să fie declarat refugiat.

Irlanda va notifica Comisiei orice modificare adusă dispozițiilor din secțiunea 17 alineatul (1) din Refugee Act 1996 (astfel cum a fost modificată).

20051201

ANEXA II

Desemnarea țărilor de origine sigure în sensul articolelor 29 și 30 alineatul (1)

O țară este considerată țară de origine sigură în cazul în care, pe baza situației legale, a aplicării legii într-un regim democratic și a situației politice generale, se poate demonstra că în țara respectivă, în general și consecvent, nu se recurge la persecuție, astfel cum este definită la articolul 9 din Directiva 2004/83/CE, la tortură sau la tratamente ori pedepse inumane sau degradante și nici nu există vreo amenințare din motiv de violență nediscriminatorie în situații de conflict armat internațional sau intern.

La efectuarea acestei evaluări, se ține seama, inter alia, de măsura în care se asigură protecție împotriva persecuției și relelor tratamente prin:

(a) actele cu putere de lege și actele administrative ale țării și modul cum sunt aplicate;

(b) respectarea drepturilor și a libertăților prevăzute de Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale și/sau Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și/sau Convenția împotriva torturii, în special drepturile de la care nici o derogare nu este permisă în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din convenția europeană menționată anterior;

(c) respectarea principiului nereturnării în conformitate cu Convenția de la Geneva;

(d) existența unui sistem de căi de atac efective împotriva încălcării acestor drepturi și libertăți.

20051201

ANEXA III

Definiția "solicitantului" sau a "solicitantului de azil"

Atunci când pune în aplicare dispozițiile prezentei directive, Spania poate, în măsura în care dispozițiile din Ley 30/1992 de Régimen jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común din 26 noiembrie 1992 și Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa din 13 iulie 1998 continuă să se aplice, să considere că, în sensul capitolului V, definiția "solicitantului" sau a "solicitantului de azil" de la articolul 2 litera (c) din prezenta directivă include recurențele, astfel cum prevăd actele menționate anterior.

Un recurrente are dreptul la aceleași garanții ca și un "solicitant" sau "solicitant de azil", în conformitate cu dispozițiile prezentei directive, în scopul exercitării dreptului său la o cale de atac efectivă după cum se prevede la capitolul V.

Spania notifică Comisiei orice modificare relevantă adusă dispozițiilor actelor menționate anterior.
